

Příloha č. 1: Seznam použitých zkratk

ŠPP – Školní poradenské pracoviště

ŠPZ – Školské poradenské zařízení

SR – Slovenská republika

ČR – Česká republika

APA – Americká psychologická asociace

NASP – Národní asociace školní psychologie

SVP – Speciální vzdělávací potřeby

ČSFR – Česká a Slovenská Federativní Republika

EBP – Evidence-Based School Counselling Practice (školní poradenská praxe založená na důkazech)

ZŠ – Základní škola

COVID-19 – Koronavirové onemocnění 2019

MI – Motivational Interviewing (motivační rozhovory)

VR – Virtuální realita

KBT – Kognitivně-behaviorální terapie

DBT – Dialektická behaviorální terapie

DSM-IV – Diagnostický a statistický manuál duševních poruch: čtvrté vydání

SPSS – Statistical Package for the Social Sciences (statistický software pro sociální vědy)

ICT – Informační a komunikační technologie

PSYPACT – Psychology Interjurisdictional Compact (psychologická interjurisdikční dohoda)

HIPAA – Health Insurance Portability and Accountability Act (zákon o přenositelnosti a odpovědnosti zdravotního pojištění)

FERPA – Family Educational Rights and Privacy Act (zákon o právech na výchovu a soukromí v rodině)

MS – Microsoft

IPA – interpretativní *fenomenologická analýza*

PPP – Pedagogicko-psychologická poradna

Příloha č. 2: Seznam tabulek

Tabulka 1: Tematický trs „Činnosti“

TÉMA	Alena	Bohdana	Claudie	Dominika	Evžen
„ <u>Formy práce</u> “ (konzultace, workshop, seminář, platformy, kariérní poradenství, role, smysl)	X	X	X	X	X
„ <u>Práce s žáky</u> “ (první stupeň, druhý stupeň, depistáž, prevence)	X	X	X	X	X
„ <u>Práce s pedagogy</u> “ (koordinace, propojenost, podporující osoba)	X	X	X	X	X
„ <u>Práce s rodiči</u> “	X	X	X	X	

Tabulka 2: Tematický trs „Hodnocení“

TÉMA	Alena	Bohdana	Claudie	Dominika	Evžen
„ <u>Etika</u> “ (soukromí, hranice, důvěra, citlivé údaje)	X	X	X	X	X
„ <u>Úbytek kontaktů</u> “ (distance, méně poradenství)	X	X	X	X	X
„ <u>Neverbalita</u> “	X		X		X
„ <u>Technikálie</u> “ (kamery, připojení, zneužívání)	X	X	X	X	X
„ <u>Hybridní výuka</u> “	X	X			X
„ <u>Efekt onlinu</u> “ (přehlcení, úzkost, studium, pasivita, demotivace, kázeň, přehlížení, riziková skupina)	X	X	X	X	X
„ <u>Flexibilita</u> “ (čas, místo, modality, strukturovanost, poznámky)	X	X	X	X	X
„ <u>Kreativita</u> “ (hravé odpoledne, výzvy, klub, kruh podpory)		X	X		
„ <u>Transferabilita</u> “ (z online, do online)	X	X	X	X	X
„ <u>Prostor</u> “	X	X		X	X

Tabulka 3: Tematický trs „Postoje“

TÉMA	Alena	Bohdana	Claudie	Dominika	Evžen
„Šok“				X	
„Hrozně zvláštní“	X				X
„Mnohoznačný monolog“					X
„Jde to“		X		X	
„Nesnáším to“			X		
„Bylo to bezva“		X			
„Naživo je to spontánnější“		X			
„Nebylo to tak strašný“				X	
„Je to dobrý nástroj“				X	
„Hrozně tvořivé“		X			
„Preferuji face to face“	X		X		

Příloha č. 3: Ukázka kódování v programu MS Word

1 **Přepsaný rozhovor č. 4**

2 **J: Jaká byla Vaše zkušenost s online poradenstvím?**

3 **D: Enhhm,** tak samozřejmě to byl takový šok jako pro všechny asi školy, že jsme se ocitli v takové
4 nové situaci tak, že když ta pandemie začala vlastně v na tom jaře 2020... teď už nevím ty roky
5 2020... asi březen 2020. Tak vlastně jsme hledali hned jakoby cesty, jakým způsobem teda se do
6 toho nějakým jako zapojit. **Nejdřív teda jsme spíš pomáhali učitelům a i paní ředitelce prostě**
7 **zkoordinovat jakoby celej ten systém tý distanční výuky a tak.** Takže to jaro nebylo nějaké jako
8 intenzivní, že bychom jako konkrétně už s kolegyněmi... nás tady je víc v tom poradenském
9 pracovišti, to vám možná potom popíšu, ale takže to jaro vlastně nebylo nějak jako intenzivní.
10 **Nejprve jsme se začali vlastně jakoby online scházet my v poradenském týmu.**

11 **D:** To bylo vlastně takový jakoby první „výkop“ toho, že jsme teda online začali něco vlastně
12 dělat. Takže to byly takové ty klasické schůzky přes... my tady máme ve škole Google
13 **Classrooms,** takže přes prostě **Classrooms** jsme se takovýmhle způsobem začali scházet a zjistili
14 jsme, že nám to teda velice vyhovuje a **využíváme to občas i dodneška,** jo, v podstatě, když třeba
15 nejsme schopni se sejít, protože máme různé úvazky, nejsme schopni se sejít jako živě, tak i třeba
16 sedíme... **Prostě část nás sedí živě a část nás paní ředitelka pustí na počítači a takže tady v tom**
17 **nám ta pandemie přinesla to, že nepřítomnost na pracovišti nemusí znamenat, že se nepracuje.** Což
18 může mít svoje pozitiva, ale samozřejmě jako někdy i negativa.

19
20 **D:** Takže to byl ten začátek, no a vlastně **potom v průběhu nejprve jsem spíš byla s rodičema jako**
21 **po telefonu,** že jo, když jsem prostě potřebovala řešit nějaký náročný situace a tak, a postupem
22 času to vlastně přecházelo i do těch jako online schůzek. **My v podstatě nebo já to mám tak jako**
23 **volně i s dětmi, i s rodiči, že nepoužíváme nějakou jednu platformu, ale prostě vždycky se**
24 **domluvíme, co je komu jako příjemný.** Takže **pracuju přes Skype, přes Microsoft Teams, přes ty**
25 **Google Classrooms;** prostě podle toho, co jakoby se vlastně dá a co se hodí těm rodičům nebo co
26 ty děti třeba v tu chvíli jakoby umějí ovládat, no, **To nás naučilo totální flexibilitě teda musím**
27 **říct.** V podstatě říkám, některé ty věci nám zůstaly do dneška, takže i třeba teď se studentama
28 gymnázia dost často mám pořád vlastně online konzultace, protože třeba se jim to hodí víc jako k
29 večeru, že se spojí nebo mají dlouhou školu a já zase mám malé dítě, proto chodím do školky, takže
30 abysme se nějakým způsobem spojili, tak **vlastně někdy jakoby konzultujeme online i teďka, i**
31 **vlastně v té situaci, kdy jako už jsme tady ve škole, s těmi mladšími je to komplikovanější, tam**
32 **spíš jsme se zase vrátili k těm jako živým konzultacím,** ale **vlastně s rodiči a s těmi staršími**
33 **studenty si myslím, že nám to jako hodně pomáhá a hodně to pomáhá té časové flexibilitě,** **Prostě**
34 **pracujeme běžně prezenčně, ale když je potřeba, tak si téma distančními online formama vlastně**
35 **pomáháme.**

IP Iurii Pakhtusov
ZKUŠENOST S ONLINE PORADENSTVÍM / ŠOK

IP Iurii Pakhtusov
postoj

@zmínit nebo odpovědět

IP Iurii Pakhtusov
ZKUŠENOST S ONLINE PORADENSTVÍM /
KOLEGIALITA

IP Iurii Pakhtusov
začátek

@zmínit nebo odpovědět

IP Iurii Pakhtusov
ZKUŠENOST S ONLINE PORADENSTVÍM /
KOLEGIALITA

IP Iurii Pakhtusov
začátek

@zmínit nebo odpovědět

IP Iurii Pakhtusov
ZKUŠENOST S ONLINE PORADENSTVÍM /
TECHNIKÁLIE

IP Iurii Pakhtusov
překážky

Příloha č. 4: Ukázka kódování v programu MS Excel

1	DOMINIKA - TRSY	TÉMATA	PODTÉMATA	CITACE
2	Hodnocení	Transferabilita	<u>z online</u>	...některé ty věci nám zůstaly do dneška, takže i třeba teď se studentama gymnázia dost často mám pořád vlastně online konzultace...
3	Hodnocení	Transferabilita	<u>z online</u>	...vlastně někdy jakoby konzultujeme online i teďka, i vlastně v té situaci, kdy jako už jsme tady ve škole.
4	Činnosti / Hodnocení	Práce s rodiči / Práce s žáky / Transferabilita	<u>schůzky s rodiči, z online</u>	...vlastně s rodiči a s těmi staršími studenty si myslím, že nám to jako hodně pomáhá a hodně to pomáhá té časové flexibilitě...
5	Hodnocení	Transferabilita	<u>z online</u>	Prostě pracujeme běžně prezenčně, ale když je potřeba, tak si téma distančními online formama vlastně pomáháme.
6	Hodnocení	Efekt onlinu	<u>závislosti</u>	Ale jako rozjely se tam nějaký závislosti, to už jako dneska víme, no.
7	Hodnocení	Transferabilita	<u>z online</u>	Já třeba takhle někdy dělám kariérové poradenství online. Když držíme tu linii toho kariérka, tak tam si myslím, že to je takový jako bezpečný prostředí.
8	Hodnocení	Etika	<u>hranice</u>	Ono se můžeme sejít online, tak se sejdeme v 7 večer, žejo, ale už jako v 7 večer taky chci být se svojí rodinou, žejo že, to balancovat... je těžký, no.
9	Hodnocení	Etika	<u>citlivé údaje</u>	jsme si vlastně znovu říkali na těch preventivních programech takové to, co si říkáme i tady, že prostě to, co se uděje tam, že se nikam jako dál neposílá, nevynáší a tak. Ale to nemáte nikdy jistotu. No ale připomínali jsme to.
10	Zkušenost s online poradenstvím	Postoj		...těšila jsem se na to, že zas tam bude ta přímá práce vlastně s těmi dětmi.

Příloha č. 5: Otázky na rozhovor

Polostrukturovaný rozhovor

1. Jaká byla Vaše zkušenost s online poradenstvím?
2. Jaké to pro Vás bylo pracovat online?
3. Jak vnímáte poradenství distanční formou?
4. Jak se Vaše zkušenost s online poradenstvím měnila v průběhu karantény?
5. Jak se změnila Vaše náplň práce v rámci online poradenství?
6. Dalo by se podle Vás nějakou poradenskou činnost vykonávat online i nadále?
7. Měnila se Vaše role jako psycholožky/psychologa v průběhu práce online?
8. Narazil/a jste na nějaká úskalí při online poradenství?
9. Co se Vám podařilo v rámci online poradenství? Mohl/a byste uvést nějaký příklad dobré praxe?
10. Jaký pro Vás byl přechod zpátky z online na prezenční formu práce?
11. Jaké byly postoje k online poradenství ze strany kolegyň/kolegů?
12. Jaký máte postoj k online poradenství s odstupem času?
13. Jak hodnotíte poradenství online formou?

Příloha č. 6: Přepsaný rozhovor č. 4

J: Jaká byla Vaše zkušenost s online poradenstvím?

D: Ennm, tak samozřejmě to byl takový šok jako pro všechny asi školy, že jsme se ocitli v takové nové situaci tak, že když ta pandemie začala vlastně v na tom jaře 2020... teď už nevím ty roky 2020... asi březen 2020. Tak vlastně jsme hledali hned jakoby cesty, jakým způsobem teda se do toho nějakým jako zapojit. Nejdřív teda jsme spíš pomáhali učitelům a i paní ředitelce prostě zkoordinovat jakoby celej ten systém tý distanční výuky a tak. Takže to jaro nebylo nějaké jako intenzivní, že bychom jako konkrétně už s kolegyněmi... nás tady je víc v tom poradenském pracovišti, to vám možná potom píšu, ale takže to jaro vlastně nebylo nějak jako intenzivní. Nejprve jsme se začali vlastně jakoby online scházet my v poradenském týmu.

D: To bylo vlastně takový jakoby první „výkop“ toho, že jsme teda online začali něco vlastně dělat. Takže to byly takové ty klasické schůzky přes... my tady máme ve škole Google Classrooms, takže přes prostě Google jsme se takovýmhle způsobem začali scházet a zjistili jsme, že nám to teda velice vyhovuje a využíváme to občas i dodneška, jo, v podstatě, když třeba nejsme schopni se sejít, protože máme různé úvazky, nejsme schopni se sejít jako živě, tak i třeba sedíme... Prostě část nás sedí živě a část nás paní ředitelka pustí na počítači a takže tady v tom nám ta pandemie přinesla to, že nepřítomnost na pracovišti nemusí znamenat, že se nepracuje. Což může mít svoje pozitiva, ale samozřejmě jako někdy i negativa.

D: Takže to byl ten začátek, no a vlastně potom v průběhu nejprve jsem spíš byla s rodičema jako po telefonu, že jo, když jsem prostě potřebovala řešit nějaký náročný situace a tak, a postupem času to vlastně přecházelo i do těch jako online schůzek. My v podstatě nebo já to mám tak jako volně i s dětmi, i s rodiči, že nepoužíváme nějakou jednu platformu, ale prostě vždycky se domluvíme, co je komu jako příjemný. Takže pracuju přes Skype, přes Microsoft Teams, přes ty Google Classrooms; prostě podle toho, co jakoby se vlastně dá a co se hodí těm rodičům nebo co ty děti třeba v tu chvíli jakoby umějí ovládat, no. To nás naučilo totální flexibilitě teda musím říct. V podstatě říkám, některé ty věci nám zůstaly do dneška, takže i třeba teď se studentama gymnázia dost často mám pořád vlastně online konzultace, protože třeba se jim to hodí víc jako k večeru, že se spojí nebo mají dlouho školu a já zase mám malé dítě, proto chodím do školky, takže abysme se nějakým způsobem spojili, tak vlastně někdy jakoby konzultujeme online i teďka, i vlastně v té situaci, kdy jako už jsme tady ve škole. S těmi mladšími je to komplikovanější, tam spíš jsme se zase vrátili k těm jako živým konzultacím, ale vlastně s rodiči a s těmi staršími studenty si myslím, že nám to jako hodně pomáhá a hodně to pomáhá té časové flexibilitě. Prostě

pracujeme běžně prezenčně, ale když je potřeba, tak si těma distančními online formama vlastně pomáháme.

J: Jaké to pro Vás bylo pracovat online?

D: Mě to překvapilo, že vlastně to nebylo nějak tak strašný, že hodně mých kolegyně právě říkalo, že se cítily jako nekomfortně, že vlastně to pro něj bylo náročné. Mně to nevadilo, možná i z toho důvodu... já ještě pracuju na jedné škole. To je gymnázium Jana Palacha, to je soukromá škola, a tam už vlastně jsme nějaký online věci trošku jako dělali. Neříkám, že úplně sofistikovaně, ale něco už jako předtím. A i se tam na to ten tým učitelů jako hodně chystal, že už se vědělo, že asi něco bude a tam pan ředitel je hodně takový... Tím, že je to soukromá škola, tak vlastně chce, aby všechno fungovalo, aby prostě neztratil ty studenty, aby prostě v tom konkurenčním jako boji těch škol obstál, takže tam se to vlastně nastavilo jako velice rychle ta online výuka, takže už tam odsad' jsem měla nějakou trošku zkušenost, když jsme to převzali potom i tady, tak už jsem trošku byla jakoby zvyklá, no. Jako nebylo to... samozřejmě technicky jsem se to musela naučit, protože nejsem člověk, kterej by jako měl to jako hobby, nějak tu techniku a tak. No, takže něco jsem si jako k tomu přiučila, zjistila. Trošku jsem si musela přestat bát, že jo, když to člověka odhlásí ta aplikace tak, že se zase přihlásí a nic se neděje. Takže ten ostych jako ztratit, ale z hlediska té psychologické práce vlastně mi to zas nějak extrémně nevadilo. Neřeknu, že jsem se cítila úplně jistě, ale tak jako nebylo to nějaké velké znejistění prostě.

D: Takže, takže to asi nevadilo. Trochu jsem to musela zkoordinovat samozřejmě s rodinou, protože jak jsme byli, teda doma úplně všichni, že jo, tak ještě mám pětiletou dceru, tak občas tam probíhala a takhle. Tak to se nám po čase jakoby povedlo nějak prostě odchytat. Hmm, takže s nějakou velkou nejistotou jsem necítila a ještě mi vlastně docela přišlo fajn, protože někteří děti i studenti dneska třeba radši píšou, tak mi přišlo i fajn, že člověk si tam mohl pustit zároveň k tomu ten chat. A když nám třeba něco nešlo úplně vlastně verbálně, tak jsme k tomu začali používat chat. A říkala jsem si, že vlastně to je taky taková zajímavá zkušenost, že nemám jako žádný kurz, jako chatového poradenství nebo toho a teď jsme to vlastně zažívali, takže jsem se to učila za běhu. Tak... takže to zase mi to taky ještě přineslo. No že když nám to nešlo jako verbálně, když u některých těch dětí ta obrazovka mohla představovat nějaký jako problém, nebo nějakou distanci, tak jsme začali psát a pak většinou se to uvolnilo, zase jsme si povídali.

D: Hodně v tom pomohly ty děti, že jakoby oni jsou asi víc, jak jsou online v tom životě jako v tom světě jedou tak spoustu věcí... Třeba možná my dospěláci jsme se báli víc než oni, takže pro ně to nepředstavovalo nějaký velký problém. A až teda na výjimky a to jsou, to mám tady pár

studentek, které mají jakoby silný úzkosti a k tomu třeba opravdu už nějakou jako diagnózu. Mám holčinu, která má jednak obsedantně kompulzivní poruchu. Druhá holčina – ta má diagnostikovanou... nevím přesně, co to má... úzkostní depresivní plochu, má i panický a tak. Tak pro ni třeba ta kamera byla jako velkej problém, tak tam jsme si vlastně jenom volali a nebo jsme si teda psali. Takže jsem pak začala i víc jako WhatsApp vlastně používat a přes ten jakoby jsem taky nějakým způsobem konzultovala s těma dětma, co jim ta kamera prostě byla nepříjemná. A v pár případech jsme to udělali i tak, že jsme učitelům vlastně řekli, ať pár těch dětí nemusí mít zaplou tu kameru. Jo, když tam právě nějaká takováhle... jako nějaký odůvodnění pro to.

J: Jak vnímáte poradenství distanční formou?

D: Hmm, jak to vnímám? Co jsem hodně řešila, že já ráda používám různé jakoby karty, takový jako ty lektorský pomůcky a tak, nebo i třeba s těmi menšími dětmi, vlastně kresbu. Tak to jsem vlastně jako na začátku hodně řešila, že najednou „aha“, jak to teda uděláme? Ale vlastně našla jsem si i nějaký nástroje, vlastně online, který to dokázaly částečně jako zaměnit. Takže vlastně jsem zjistila i třeba stránku ze které ty karty si objednávám, že tam po čase zhruba potom asi třičtvrtě roce, tak tam autorky daly vlastně i jakoby možnost těch karet využívat online, nebo i nějaký nástroje jsem si jako nebo stahovala prostě po internetu. Takže tu obrázkovou část jsem jako nějak zvládla přes tu kresbu, tak pak i nějaký ty whiteboardy a tohleto všechno, tak jako s těma staršíma se to prostě nahradit vlastně dalo. U těch menších dětí... tam, tam mi to přijde, že to je těžký. No mi to přijde těžký, protože i s tou pozorností ony jako u té obrazovky, žejo, neudržely. Přesto, když je máte tady, tak máte ohraničený prostor, a když vám to dítě hyperaktivní začne pobíhat, tak ho nějak zvládnete, ale to online poradenství tady v tom jako úplně nešlo. No takže třeba děti hyperaktivní nebo ty děti autistické, který prostě mají různé ty projevy, že musí jako chodit a tak tam jsme vlastně se snažili i třeba chodit jako sem s nima, no. Ono se to úplně nesmělo. Že jsme se potkávali vždycky jeden na jednoho teda, aby byly ty hygienický jako opatření, vlastně to, ale prostě paní ředitelka školu otevřela a prostě aspoň někdy jsme se s těma dětma viděli, aby nebyli prostě dlouho bez té péče.

D: Protože na tu dobu vlastně vypadali dost často i jako žejo soukromí psychologové, na nějakou dobu nefungovaly ani poradny a ty děti vlastně byly jakoby bez péče, že. Jo, takže my jsme se tady domluvili s kolegyněmi, že jednak jako asistenti pedagoga jsem jezdil s těma svýma jako pracovat. Vždycky aby byli jeden na jednoho a občas jsem přijela já nebo kolegyně speciální pedagožka, abysme ty nejtěžší jakoby věci nějak nenechaly. No, takže já si rozhodně nemůžu stěžovat, že abysme jako v online nové době neměly práci. Jo, hodně lidí mi právě říkalo, že jako přišlo jednak samozřejmě o prostředky i třeba z našeho jako z poradenství, ale já jsem si tu cestu nějak našla.

Jo, nějak jsem se to vždycky snažila, že něco aspoň fungovalo, někam se aspoň mohlo chodit. A nebo teda ten... to online prostředí, když byl ten tvrdý lockdown, tak prostě v online dělaly. No a co to se mnou dělalo jako s psycholožkou? A tak jednak říkám, vycvičení ve flexibilitě. Musela jsem se přestat bát... jako jak říkám ty techniky, to bylo a trochu přemýšlet, jakoby jinak o tom procesu... toho poradenství myslet na to, aby třeba ty děti tam v tu chvíli byly sami, abych jim jako řekla, vyptávat se na takový ty věci, který nemusíte normálně řešit, že „Je někdo s tebou v místnosti?“, „Chceš, aby tam někdo byl?“ nebo „Zavoláme si včas, kdy prostě budeš sám“. Jo, takže tohle to jsme museli, protože nikdy člověk přece jenom neví, kdo na té druhé straně jako poslouchá. Což já s tím nemám problém, že mě někdo slyší, ale toho klienta toho to samozřejmě může být problematický, takže to jsem se učila.

D: S čím jsem se ještě vyrovnávala...Jako časem se teda přiznám, protože ty děti, když si potom zvykly, že teda jsem k dispozici. Tak se pak stalo, že ten pracovní den opravdu jel jako od rána prostě do večera a my jsme ještě s kolegyní s metodičkou prevence jako s úžasnou paní, co prostě tady máme, tak jsme udělali 19 programů pro třídy online. Teď jsme to počítali kvůli tomu, že přišla inspekce, tak jsme to se snažili kvantifikovat a zjistili jsme, že během toho roku 20/21 jsme udělaly prostě 19 programů pro třídy Já jsem na pedagogické radě, která byla online, tak jsem jako řekla, že kdo by s třídních měl pocit, že ty děti by potřebovaly nějaké takovejhle jako support. Tak ať se ozve – ozvalo se jako 19 tříd z nějakých asi kolik jich tady máme... 26. Takže jsme skoro vlastně pro celou školu s kolegyní teda dělaly různé programy na různé jakoby témata, takže hodně to bylo právě třeba duševní zdraví jako v tom lockdownu. Některá třída zase chtěla takovou nějakou jako motivaci, že už byly takový apatický doma u těch počítačů a tak. Někdy jsem pomáhala učitelům jakoby třídnické hodiny nějak jakoby koncipovat a tak. Takže, takže tohle vlastně taky byla práce. Teď jste mi to úplně připomnělo, že to nebylo jenom to individuální, ale vlastně i skupinová práce s tou třídou. A to vlastně mi přišlo hrozně fajn, protože ty děti se tím učily se navzájem i poslouchat. A teď, když zase jedeme ty živý jakoby programy, tak někdy si říkám, no v tom onlinu to vlastně bylo dobrý. Tam opravdu dostal prostor úplně každý, protože prostě v případě, že to nešlo, tak ty děti se utlumily a mluvil ten jeden, žejo. Dalo se to! Tady je vlastně neztlumíte, takže ano, takže v něčem to vlastně bylo dobrý, že i třeba ty introvertnější děti se v tom onlinu vlastně prosadily, protože když jste je takzvaně jako vyvolal, nebo dal ten prostor, tak ty ostatní prostě chvíličku počkaly a poslouchaly. Což někdy v té třídě u těch mladších dětí se to neděje, no.

D: Takže ale taky to bylo takový „Jako jak to bude fungovat?“, taková ta počáteční nejistota tam samozřejmě s kolegyní byla vždycky, ještě jsme každá z nás byly jinde, žejo, u sebe doma a teď

jak to teda klapne, jestli nám to všechno vyjde technicky a tak. A vždycky jsme z toho nějak vybruslily, když nám nějaká aplikace třeba nefungovala, ten vždycky se to nějak dalo jako zahrát prostě a ty děti nám v tom hodně pomohly. Vždycky jsme se snažili a i s... i vždycky, když pracuju jako se skupinou online, tak se vždycky snažím, aby i ty účastníci něco někam vyplňovali. Nebo prostě mám tam nějaký obrázky, který prostě umí třeba... zase mají za úkol komentovat, nebo úkol, aby oni si na webu něco našli a pak o tom mluvili, aby to nebylo jenom o tom, jakože přednáška, že teda ten psycholog je ten chytřej, kterej jako všechno ví a povídá, ale abysme je prostě do toho procesu jako zapojili, no. Samozřejmě bylo tam to riziko, když se tam něco jakoby rozjelo, když třeba nějaký dítě začalo plakat, nebo něco, tak ze třídy ho odvedete a ušetříte, žejo; tady to vlastně jako nešlo. Takže v tu chvíli my jsme potom, jak máte takovou tu funkci napsat jenom tomu danému člověku, tak jsme třeba si domluvily i s kolegyní: „Hele, veď to teďka ty, že jsme si napsaly a já si budu psát jako s tou holčičkou. Asi dvakrát se nám to stalo. Holky to vlastně byly, že jsme viděly, že ty holky mají na krajíčku, nebo že tam je nějaký téma pro ně těžký. Tak jsme jim potom třeba i řekly: „Tak se odpoj, teď to nevádí“ a pak jsme se s nima třeba spojily jako individuálně.

D: Takže tohle možná bylo ještě takový jakoby těžší, že vlastně jste nemohl s těma dětma jak být a fyzicky je nějak jako ošetřit. Odvedete ze třídy, když se rozjede, ale takhle jste neviděl, co se děje...

J: Jak se Vaše zkušenost s online poradenstvím měnila v průběhu karantény?

D: Možná v tom co jsem už říkala, že najednou v jedu fázi té práce strašně narostlo. Jaro 2021, to bylo právě těch 19 programů, a to už ty děti opravdu jako dojížděly ze silama, s energií a my taky, jo, to bylo to už toho bylo hodně, takže asi nejtěžší po opravdu pro mě byl nějak ten březen až červen. A pak to období, co je teď vlastně v loňském roce.

D: Takže to jsem potom i sama já vlastně jezdím jakoby na tý supervise, potom jakoby sama právě jsem svoji supervizorku nemohla přesvědčit na online práci. Protože ona je hodně taková jako... ona se jako kinestetický projevuje, takže pro ni jakoby cokoliv, co je jenom dvojrozměrný, je nedostačující. Takže aspoň jsme si teda telefonovaly. Pak jsem ji teda přesvědčila aspoň přes Skype, jakože jsem taky potřebovala trošku jako vyčistit a trošku opečovat sebe. Takže toho už jako bylo hodně, no. Takže to je ta zkušenost s tou proměnou. Pozorovali jsme na těch dětech, že to mělo takovou jako vlnu. Nejprve si v tom roce 2020 na to zvykaly. Učily se některým to třeba i vyhovovalo, třeba právě těm dětem s autismem, které nemají porušený intelekt, tak mi třeba i říkaly, že to bylo jako skvělý, protože nemusely řešit ty blbý sociální vazby. A mohly si

organizovat tu práci podle sebe, takže třeba naši autisti na gymplu, ty jako ty nechtěly zpátky do školy, protože těmto to vyhovovalo.

D: Ale na těch ostatních, na tý většině těch dětí jsme pak pozorovali, že opravdu už jsou jako potom hodně apatický, že už i v tý výuce... občas jsem se šla podívat, i jsem se přihlásila jakoby do třídy do nějaké jako výuky po dohodě s učitelem. Že třeba i chtěli, jako „Přiď se podívat do hodiny a už nevím, co s nima. Dělalí tam různé kejkle a oni mi nereagují“. Takže to už jsme cítili, že prostě už těma silama jsou taky... takže o to víc jsme museli dělat nějaké jako takové zajímavé věci a udělala jsem právě i pro učitele takový online seminář, kde se je trošku učila ty různé online nástroje. Spíš jsem jim řekla, co kde jako najdou nějaký typy vlastně pro tu zajímavější online práci.

J: Jak se změnila Vaše náplň práce v rámci online poradenství?

D: Já používám hrozně ráda stránku b-creative.cz, autorka se ona vlastně dlouhodobě se věnuje tomu, že vytváří různé jako lektorské karty. A vlastně sbírá ze zahraničí a třeba předkládá ty manuály a tak. A ona tam právě měla možná, že to má dodneška, to nevím, tak tam měla právě i takovou baterii dvou těch základních karet jako v online podobě, tak ty jsem vlastně používala. Protože jsem jí zase něco pomáhala, tak mi to dala jakoby k užívání zdarma. Jinak by tam, ale je to dobrý, je to nějaká pětistovka na půl roku, jako dá se to, tak to... Pak jsem používala ty stránky s fotkami jako unsplash.com, takový ty jakoby celkem známý, prostě fotografický jako materiály. To mi většinou sloužilo pro takový ty icebreakery jako „Najdi si obrázek, který nejvíc vystihuje vaši náladu“ a tak ty jako běžný věci, takže to jsem používala. Pak jsme někdy používaly takový ty nástroje typu Wheel Decide, takovéto rozhodovací kolo, když ty děti něco jako svýho řešily, tak si to tam... a to bylo takové návykové, že ty děti to pak jako zastavovaly, klikaly, jo. Tak to jsem třeba používala a pak vlastně s kolegyňkou jsme objevily nějakou stránku. Nevím přesně, jak se jmenuje, že si dítě vytvoří svůj komiks. Teďka, já to mám, možná poznamenané, ale jakoby komiksy. Byly poměrně na takové jako témata, třeba že jsme jim právě zadaly jako duševní nepohoda. A to byly docela zajímavé věci, co si děcka jako řešily. Takže někdy i na základě těch obrazových věcí vám u toho to dítě jako prozradí víc než verbálně, žejo. No jinak ten chat, to jsem říkala. Err... něco takového ještě dalšího?

D: Spíš jsem se vždycky snažila postavit tu, ať už to bylo skupinový nebo individuální, postavit to tak, abych vyvážila. Aby to nesklouzlo k tomu, že opravdu povídá ten odborník, jo, nebo ten psycholog. Takže opravdu jsem se snažila a to je možná ještě to, na co jsem si musela dávat pozor – prostor pro ty lidi, jo, i vydržet to mlčení takovéto, což už běžně jsem na to zvyklá. Už s tím

pracuju, žejo, s mlčením jako v terapii se pracuje, ale v tom onlinu jsem občas měla takovou tu tendenci jako, když se nic neděje, tak začít něco říkat. Ale někdy to mlčení vlastně bylo taky jako potřeba. Když třeba nebyla někdy ani ta kamera, tak člověk ani neviděl... Takže to určitě, ale naučila jsem se na to vlastně ptát, že jsem se víc ptala, jako: „Co teď ti běží hlavou?“ nebo: „Jak se teď cítíš?“. To, co většinou se neptám, ale já jsem se z toho poučila a říkala jsem si, dobrý je to ptát se i při té živé konzultaci, protože někdy to člověk může i špatně interpretovat, žejo. Takže to zase jsem se snažila i z toho vzít jako poučení. „Hele, to je dobrý, ptala ses v onlinu – ptej se víc průběžně v konzultaci i jako živě, no“.

J: Zmínila jste pomoc těm učitelkám a učitelům. Učitelský sbor po vás něco konkrétně chtěl, nějakou pomoc?

D: Jo, jo, tam vlastně byli vlastně dvě takové zakázky jedná. To bylo to právě: „Něco udělej s tou třídou“ v podstatě, která se děje i jako běžně. Ale samozřejmě, bylo to takové to hele: „Tady mi připadají, že jsou apatičtí, tak povídej si s nima“ nebo: „Tady v té třídě zaznamenala jsem, že těm dětem není dobře, nebo mám podezření, že se tam rozbíhají nějaké poruchy příjmu potravy, udělej online program na tohle“. Takže to byly jako hodně různorodé věci. Takže učitelé většinou říkali pro tu svoji třídu nějaký program. Někteří si řekli i o ten support jakoby trošku technický, co kde znám, co si můžou jakoby ode mě naučit, ale já jsem to spíš udělala jako takový sdílecí seminář, aby to nebylo o tom, co znám já, ale aby ty ostatní učitelé vlastně mohli sdílet jako co už jsi kdy našli a v čem se můžou jako inspirovat navzájem. A asi se tady z té školy asi s dvěma paní učitelkami a z té druhé školy, jak mám ty dva úvazky, tak tam je teda bylo víc. Tam jsme konzultovali i jako jejich věci, jakoby osobní záležitosti. Často takovou tu jako že mají doma děti, žejo, který se učí a zároveň ještě učí děti ve škole, ten balanc...

D: Hmm... jo, možná jako genderově jakoby nekorektně, ale jako ty ženský mýho věku. Jo, prostě malý děti, už jako starší rodiče, teď jakoby taková ta péče a do toho to školství, tak jednu paní učitelku skutečně máme teď teda na neschopence, no. To bylo hodně jako špatný a zatím se nevrátila.

D: To taky tam byly témata, že někdy na ty děti se toho nahrnulo, že jak se pak učitelé naučili používat ty Classroomy, tak tam frkali ty úkoly, žejo, tak ty děti najednou jako se s tím taky musely poradit. Takže to to bylo vlastně ještě další téma těch hodin skupinových nebo těch... toho skupinového poradenství. „Jak se vlastně učit v onlinu?“ „Jak vlastně si strukturovat ten den?“. Protože někdy ty děti, na který už dohlíželi rodiče, tak prostě pak tam je taková ta tendence prostě nevstat z té postele, žejo a nechat si to rozjet celý, a pak se učit večer a převrátil se ten den a noc

a tak. Což si myslím, že je i věkově, jakože k tomu ty studenti tíhnou, ještě si taky pamatuju i já jsem to tak měla, ale není to zdravý samozřejmě, no. Takže i o tom jsme vlastně mluvili, i o potřebě spánku, i o té technice, kdy to vypínat, kolik času na tom být a tak. No, takže to taky. Ale jako rozjely se tam nějaký závislosti, to už jako dneska víme, no. A hodně vlastně u nás to bylo jako sedmičky, osmičky. 7., 8., 9. třída a víc teda u kluků jsme to pozorovali, že tam opravdu druhý stupeň, kluci a to asi zase víte taková ta klasika: jakože spíš kluci jako ty onlinenovky hráli, někdy hráli i v těch hodinách, žejo. No, takže to bylo jako velký téma. Takže ještě potom letos... letošní školní rok v září, v říjnu jsem pak měla třídní schůzky s rodičema, kde jsme o tom jako mluvili, tady o těch rizicích a oni se zase ptali jako, jak teda s tím pracovat doma a tak. Takže to bylo vidět, že to i ty rodiče vlastně jako trápí a holky ty zase spíš jako jely ty sociální sítě. Ted' se to ještě ukazuje a řeší, no.

J: Dalo by se podle Vás nějakou poradenskou činnost vykonávat online i nadále?

D: Já si myslím, že ano. Já třeba takhle někdy dělám kariérové poradenství online. To jsou vlastně věci, který jsou takový... taková práce s nadějí a s budoucností. A ano, můžou se tam někdy otevřít i nějaký těžší témata, ale když držíme tu linii toho kariérka, tak tam si myslím, že to je takový jako bezpečný prostředí. Naopak ještě nám pomáhá i to, že jsme na tom internetu a můžeme vyhledávat stránky škol nebo rovnou se vlastně jako společně sdílet obrazovku a dívat se, co jako existuje, takže to si myslím, že docela jako vhodná činnost pro tohle. Takže s těma staršíma studentama tohlencto jako děláme vlastně už i dál, i ted'...

To je jako časově flexibilnější, můžeme se teda spojit i prostě někde jinde, že oni nemusí chybět v té hodině, žejo. Ale to je takový to téma školního poradenství, vlastně kdy si ty děti vzít. Takže když jsme tady, tak ty učitelé jako už si zvykli a prostě pouštějí mi z těch hodin, ale samozřejmě někdy potřebujeme delší čas třeba, než jsou ¾ hodinu, žejo, tak to občas si prostě dávaj nějaký podvečer. Nebo třeba když ten student není ve škole, je nemocný, tak zrovna se to jako hodí, že vlastně to zvládneme online, takže já mám tady notebook a i tady vlastně občas pracuju online.

J: Pracovala jste online i s rodiči?

D: To ted' momentálně nedělám, ale na podzim jsem měla jednu maminku, kterou jsme konzultovaly online, protože měla ještě další děti, a ono pro ni problematický se vůbec jako dojet. Takže v tomhle to jako hodně pomáhá. No v tý časový... ale zase je to pak těžší si uhlídat jako tu vlastní hranici, to je další téma...

D: Ono se můžeme sejít online, tak se sejdem v 7 večer žejo, ale už jako v 7 večer taky chci bejt se svojí rodinou, žejo že, to balancovat... je těžký, no.

J: Měnila se Vaše role jako psychologů v průběhu práce online?

D: Je hezká otázka i pro mě. No, určitě to, co jsem říkala, vlastně některý věci jsem se naučila... možná i víc se ptát nebo jinak se ptát. Prosit ty lidi ať ještě třeba víc popisují svoje emocionální stavy. Takže to asi. Toho bude víc, ale asi mě to teď úplně nenapadne. Bylo to přece už před nějakou dobou, i když některý věci pokračujeme, ale je to trošku jiný. Co dalšího jsem změnila? Asi ta flexibilita v tom, že najednou prostě člověk, když jako je rozjetý v nějakém procesu a teď vám to vypadne, žejo, ten internet tak si musíte nějak poradit a nějakým způsobem ten proces pak zase jakoby obnovit, jo. Takže, takže určitě jako flexibilita. Co dalšího... možná i trošku víc práce s tou technikou. I takové to... já nejsem, já vlastně vůbec nemám žádný sociální sítě, jo. Já nejsem člověk, kterej by jako měl mít Facebook. Nemám nic prostě od začátku. Jakoby nejsem proti tomu, ale prostě sama své soukromí jako věci takhle nemám. Tak jsem se o těch věcech víc dozvěděla, jo, i na základě toho, tak to mě zase posunulo. Víc jsem se začala zajímat jako v čem ty děti takzvaně jedou a jak to tam vypadá, a tak. Takže i z hlediska takový toho tématu té závislosti a kyberšikany, a tohohle to má víc na starosti naše metodička prevence. Tak v tomhle jsem se jako dost dozvěděla asi. Tak toto asi... by toho bylo ještě víc, klidně ti řekněte něco... Ale je teda pravda, že se jednu dobu mi běželo hlavou udělat nějaký jako setkávání, který občas tady máme, tak ho udělat i online, ale vlastně tím, že na to nebyla ta kapacita, tak tak jsem do toho jako neskočila, no. Ale určitě, ty hranice to bylo jako velký téma a... taky je to neumím, jo, taky některé ty večery jsem prostě jako na tom strávila, ale zase na druhou stranu... nevím, no možná že člověk už jakoby pak pozná, já pak opravdu skočím do té únavy a už vím, že pak nepracuju jako dobře. A to je pro mě takový jako indikátor, že když už cítím, že nejsem dobrej psycholog, že přesně, že už mi to někam ujíždí, že. Už plním nějaký jiný role, tak vlastně vím, že si to musím zase trošku toho vzít miň, abych mohla jakoby odborně v tom vlastně prostě...

D: I třeba vzhledem k těm rodičům, protože přece jenom ta doba dneska je taková, že ty rodiče potřebuju vědět, žejo, co se s tím dítětem jako trošku dělá a jaký ty pravidla toho poradenství jsou a zase jsem se bála, když něco úplně přikročíme, že by to mohlo bejt jakoby problematický. Takže snažila jsem se to hlídat. Neříkám, že to vždycky tak dopadlo, ale rozumím tomu, no, rozumím tomu.

J: Narazila jste na nějaká úskalí při online poradenství? Hranice jste zmínila jako velké úskalí při online poradenství...

D: Ano, jednak hranice naše, a jednak vlastně na straně těch klientů nebo těch dětí, nebo rodičů, vlastně aby oni taky byli třeba v nějakým komfortu, aby pro ně to vlastně bylo příjemné.

J: Měla jste nějaká úskalí v oblasti legislativy?

D: Tak souhlasy jsme vlastně měli jako ze školy. To jako jsme měli pořešené, co jsme teda museli legislativně vyřešit – práci asistentů pedagoga, to vlastně, protože jakoby moje část agendy je taky práce se skupinou. My tady máme na 2. stupni, ale gymplu, 15 asistentů pedagoga, na 1. stupni dalších asi 5 nebo 6. Takže ta skupina je velká, takže já jsem takovej trošku jejich jako koordinátor. Nebo dělám supervize pro ně a tak, takže jsme tam nastavovali teda i legislativně to, aby oni třeba mohli dojet i jako do rodiny, natož, když ta rodina souhlasila a byli, žejo, všechny negativní testy a všechno, tak vlastně jsme i pracovní smlouvy upravovali tak, aby to místo výkonu práce mohly mít i někde jinde, jo. Nebo jedna paní asistentka jezdila vlastně do kanceláře tatínka toho klučiny, to znamená klučina s autismem, aby s ním neztratila kontakt, aby mu pomáhala v tý výuce, protože on ještě on by to bez ní jako nezvládl.

D: No, takže to jsme řešili... takhle legislativně přímo to moje poradenství... když jsem potom třeba dlouhodobě s nějakým dítětem pracovala v onlinu, tak to věděli rodiče, ale jenom na základě jako zavolání. Jo, aby věděli, pokračujeme v tom, co jsme rozjeli ve škole. Tak pokračujeme online, nebo objevilo se něco nového, budeme pracovat online, nikdo s tím jakoby neměl problém.

J: Zaznamenala jste v online poradenství i nějaká další úskalí?

D: Co jsem říkala, že nikdy nevíte, kdo na té druhé straně jako je. Takže soukromí, takže většinou jsem se právě ptala, těch dětí: „Jsi tam sám?“ nebo když je tam teda maminka, tak ok, tak pojd'me to ale přiznat, že tam maminka, tak pracujeme i s maminkou, jo. Prostě aby to nebylo takové to, že si myslíte, že pracujete jenom s dítětem, ale vzadu prostě někdo sedí. Tak samozřejmě nikdy nevíte, co vám ty lidi řeknou, ale snažila jsem se na to prostě vyptávat. Ano, to bylo určitě úskalí. Potom v té skupinové práci se nám prostě občas stalo, což to jsou takový ty historky, žejo, po internetu, že se nám to připojí někdo z venku, žejo. Že najednou tam byl žák jiný třídy a tak. Tak tam jsme se snažili tu docházku kontrolovat nebo paní učitelka třídní vždycky mi to hlídala, aby tam byly skutečně ty naše děti. A i jsme si vlastně znovu říkali na těch preventivních programech takové to, co si říkáme i tady, že prostě to, co se uděje tam, že se nikam jako dál neposílá, nevynáší a tak. Ale to nemáte nikdy jistotu. No ale připomínali jsme to.

J: Řešila jste obavu z nahrávání poradenských rozhovorů?

D: To se mi přímo nestalo jako s dětma. Stalo se mi to, protože ještě pracuji jako... ještě přednáším na vysoké škole, tak tam se to občas jako stane, ale obráceně, že to chtějí ty lidi všechno nahrávat

i od doby lockdownu všechno chtějí nahrávat. Takže tam spíš to někdy řeším já, jestli ta přednáška je vhodná k nahrávání nebo ne. Ale takhle jsem se s tím asi nesetkala. Učitelé zpočátku se báli kamer, to bylo velký téma: oni mít zapnutou kameru. Tak to u pár jakoby učitelů nebo učitelek na začátku bylo. S jednou paní učitelkou jsme vlastně tady tu téma měli i jako poradenství. Že pro ni to bylo... celá ta situace byla vlastně pro ni hodně nekomfortní. Já to nechci říct, ono to nemusí být jenom o věku. Prostě paní učitelka už je relativně před důchodem a prostě pro ni i ta technika byla dost náročná, ale naučila se to. Nějak to jako ovládla, ale ještě zhruba asi 2-3 měsíce pracovala prostě bez té kamery, jo, a pak vedení školy říkalo: „Hele, chceme to po dětech, tak jako je potřeba, aby ty učitelé, žejo, tu kameru měli a to pro ni byl jako velký diskomfort. Takže to vlastně... teď jste mě na to jako upamatoval. Tak to vlastně bylo jako téma i poradenství, že ta kamera pro ni domů vlastně byla jako hrozně náročná. A dokonce vlastně ona to pak vyřešila, že neučila z domova, ale jako pronajala si nějaký prostor vlastně v domě, jakoby kancelář... že prostě pro ni bylo natolik jako nepřekonatelný, že by někdo jí viděl jako do domácnosti. Ale převládla to, dopadlo to dobře.

J: Co se Vám podařilo v rámci práce v online poradenství?

D: Tak myslím si, že se nám s kolegyní docela podařily právě ty preventivní programy. My to nazýváme preventivní, ale byla to právě ta různá témata, jako jak si zachovat duševní zdraví, v době lockdownu nebo ty styly výuky vlastně v době v době toho lockdownu, struktura učení a tak. Tak to si myslím, že se nám docela povedlo, ať jak jsme toho dělaly, jak jsem říkala těch 19 různých programů, tak jsme to časem vlastně vylepšovaly, si myslím. A ty poslední si myslím, že byly jako poměrně povedený, že ty děti jako velice hezky reagovaly a dvouhodinovka vždycky byla taková jako příjemná. Tak to si myslím, že se nám tam právě i podařilo vyvážit, dát prostor těm dětem. Zároveň i nějaké informace poskytnout pro práci s těmi materiály, plus oni si to někteří nechaly, takže to dodneška je v Classroomu. To jsou prezentace nebo nějaký odkazy důležité a tak. Tak to bych asi tak jako vyzdvihla, že se nám povedlo. A občas někdy ty třídy to měli takové specifické. Jo jedna třída, to bylo zajímavé, ty chtěli poradit, jak spolu zůstat v kontaktu a to bylo moc hezký. A vzešlo to vlastně ne ani od paní učitelky, ale od těch dětí. Protože, jak jsme v centru Prahy, tak děti nám dojíždí. Takže oni hodně byly prostě po různých jako částech i Středočeský kraj a tak, a nemohly se vídat. A vlastně je to mrzelo, takže jsme třeba zkoušely s paní učitelkou vymyslet i nějakou takovou hru, jak si někam dávat vzkazy a jak si je vyzvedávat a tak. Tak to bylo taky docela zajímavé, takže jsme takovouhle jako záležitost se snažily vlastně v tom onlinu jako podchytit. Nějak ten online prostor nám to zastřešil.

J: Jaký pro Vás byl přechod zpátky z online na prezenční formu práce?

D: Tak určitě to bylo, jako těšila jsem se na to, že zas tam bude ta přímá práce vlastně s těmi dětmi. Byly tam obavy, které částečně teda se naplnily. Máme hodně dětí právě se speciálními vzdělávacími potřebami, a tak tam vlastně jsme čekali, že ten návrat zpátky bude problematický. Takže bylo zase jako hodně práce. Prostě na začátku toho roku zase prostě si myslím věci, které předtím běžely tak jako přirozeně, tak se zase shlukly, jo, takový ty adaptační problémy některých těch dětí. Některý ty děti prostě propadly samozřejmě i v tom učivu, žejo, hodně dolů. Třeba ty děti, které nemají doma úplně tu zázemí a podnětné prostředí, tak jsme cítili, jakože trošku ztrácíme v té výuce, takže o to víc bylo potom těch konzultací jako výukových a tak. Takže, takže ano, těšila jsem se, některé obavy z toho, že ty děti na tom nebudou úplně dobře, ať už po tý učebni, nebo to poté psychické stránce, tak se jakoby naplnily. Plus teď o to víc je možná užívám i práci jako se skupinou. Jo, to je to mě asi teď nevím, jestli to je jako věkem, nebo jestli to mohlo být způsobený tím lockdownem, že jsem nebyla tolik s nima v kontaktu, tak teď mě to jako hodně baví. Hodně mě naplňuje tato práce. Tenkrát jsem měl radši tu individuální a teď, když je nějaká zakázka od učitelů jakoby se třídou, tak se vždycky těším, že jako zase budu s nima a budu jakoby jedna z nich, a budu si s nima hrát vlastně nějakým způsobem, takže na to jsem se těšila. Dodneška si to jako užívám

D: Jako mi teď vlastně už 3 roky vlastně řešíme krizový věci. Už to cejtím jako prostě na sobě, ale furt prostě krize, žejo, krize covidová skončila, prostě krize na Ukrajině, některých škol se to nedotklo a tady máme 52 dětí z Ukrajiny a prostě opravdu jako s některejma traumatama se vším... Takže třeba tady jsme udělaly i vlastně seminář pro učitele právě na téma, co ty děti můžou zažívat. Takže, a to taky bylo online vlastně. To jsme taky využily online, že to bylo v podvečerních hodinách. Děláme online schůzky pro učitele i nadále. Někdy paní ředitelka se třeba ptala, jak to chtějí, jestli chtějí živě třeba odpoledne tady, že teda zůstaneme dýl anebo teda si dojedou domů, a zase teda z komfortního prostředí domova si vyslechnou teda ty věci online. Takže to nějak jakoby kombinujeme.

J: Jaké byly postoje k online poradenství ze strany kolegů?

D: Já jsem měla vlastně pozitivní zpětný vazby. Hodně v tom mi jako hrozně děkovali, že jsem s nima zůstala v kontaktu právě s kolegama a že právě si chválili ty semináře na různá témata. Takže vlastně tohle si myslím, že bylo jako veskrze pozitivní. No že mi třeba říkali, že třeba mají kamarády na jiných školách, to takhle jako nebylo, že vlastně třeba tu paní psycholožku 2 roky neviděli, žejo. Naopak, já si myslím, že vlastně k některým jsem se přes to i dostala, co že někteří učitelé, kteří by třeba mě nevyhledali, tak si prostě to pustili a zjistili, že dejme tomu nejsem tak hrozná nebo prostě ta představa toho psychologa, žejo, nějakého zvláštního člověka, tak tam

možná padla a s některými naopak jsem vlastně v intenzivnějším kontaktu teď. No, takže spíš za mě jako pozitivní přínos tady v tomhle ohledu.

D: A i vlastně velmi pozitivně oni vnímali, protože to dodneška jako říkají, že jsem vlastně se snažila od začátku být v tom jako s nimi. To znamená, když jsem právě zjistila, já nevím, že nějaká učitelská stránka, která vznikla, kde můžu najít materiály, tak jsem jim to přeposlala, jo. Že jsem se snažila je hodně podpořit v tom, aby tu formu nové té práci vlastně jako zvládli. Že tam vlastně najednou byl úplně jiný téma podpory. Jo, nebyla tam jenom podpora k těm dětem, nebo nějaké jako jejich osobní témata. Ale byla tam ta didaktická... Takže asi vlastně bych řekla, že pozitivní, že nikdo jako neřikal, že něco ve smyslu, že tohle přece nemůžeš dělat online, nebo tak to ne.

J: Jaký máte postoj k online poradenství s odstupem času?

D: Myslím si, že to je dobrý nástroj. Pokud se využívá s rozumem jako všechny nástroje. Pokud člověk myslí právě na ty osobní hranice. Pokud myslí na ta úskalí, které jsme si tady řekli, tak si myslím, že to může přinést jako hodně pozitiv. Jednak časová flexibilita a jednak i třeba nějaká různorodost těch nástrojů, který se vlastně dají jako využívat, no. Některý bych neobjevila, prostě nebýt doma a vlastně nemít trošku svázané ruce, tak ty stránky, nebo ty aplikace prostě neznám. No nějaké takové Mentimeter, docela často používám, jako kdy vlastně ty děti anonymně jako odpovídají. Což taky výborná věc, v realitě vlastně nemůžete s těma dětma mluvit anonymně a tady to šlo, takže to je možné. To jsme tam neřekli, ještě další pozitivum, že ty děti měly možnost vlastně anonymně jako vyplňovat různé věci. Ne, když jsou přihlášené pod svým jménem, že, ale přes nějakou aplikaci. A to bylo taky jako velice zajímavý... jako jasně, jde to vyřešit i v hodině, že to napíšou na papír, ale v tom onlinu třeba rovnou viděli vlastně ty výsledky toho nějakého dotazníku, nebo tak, tak jste vlastně rovnou viděli na té obrazovce a vedlo to, si myslím, k takové trošku větší otevřenosti i ochotě těch dětí o tom jako mluvit. Že oni věděly: „Aha, tak ona ta moje kamarádka řeší úplně to samé a někdy bysme si o tom nepovídaly a tady to vlastně jako napsaly, že oni taky to řeší.“ Že třeba jim není úplně doma o samotě dobře. Nebo naopak, pak se bály zase zpátky do té školy a tak nejsem s tím sám. Je v tom se mnou ještě někdo další...

J: Děkuji za Váš čas.

D: Nemáte zač.